

tember—13. oktober 1970. Der fremkom i debatten, som strakte sig over 15 møder, indlæg fra ialt 75 lande. Ingen af de nordiske lande fandt at burde deltage i debatten i betragtning af, at de alle havde deltaget i generaldebatten under 24. samling og derudover skriftligt havde besvaret generalsekretærens rundspørge.

Det var da også typisk for de indlæg, der fremkom i debatten, at disse ikke indeholdt nye synspunkter. Dels havde de fleste af de lande, der tog ordet, allerede skriftligt gjort rede for deres synspunkter i besvarelse af generalsekretærens rundspørge, dels måtte indlæggene ifølge sagens natur i vidt omfang være en gentagelse af de indlæg, der var fremsat i generaldebatten i plenarsamlingen.

III. Nok så interessant var de bestræbelser, der udfoldedes uden for udvalget, i et forsøg på at nå frem til en tekst, som kunne vedtages af generalforsamlingen med størst muligt flertal. Som initiativtager til dagsordenspunktet lagde Sovjetunionen ikke skjul på, at det tilstræbte vedtagelsen af en deklARATION, som sammen med jubilæumsdeklARATIONen, erklæringen om folkeretlige principper vedrørende venskabelige forbindelser og samarbejde mellem staterne og dokumentet om den internationale udviklingsstrategi for FN's andet udviklingsår kunne markere De forenede Nationers 25-års jubilæum den 24. oktober 1970.

Sammen med Bulgarien, Hyderusland, Tjekkoslovakiet, Ungarn, Mongoliet, Polen og Ukraine fremlagde Sovjetunionen allerede forud for debatten et forslag til en deklARATION, som var klart uacceptabel for de vestlige lande.

De vestlige lande repræsenteret ved Australien, Belgien, Canada, Holland, Italien, og Japan fremlagde i stedet et selvstændigt resolutionsforslag, der var resultatet af langvarige forhandlinger i den vestlige gruppe i månederne forud for generalforsamlingen. Ved fremlæggelsen af forslaget i 1. udvalg understregede Italien på forslagsstillernes vegne, at resolutionsforslaget var udarbejdet på baggrund af debatten under 24. samling og de svar, der var indløbet på generalsekretærens rundspørge. Forslaget skulle ses som et forsøg på at udarbejde en objektiv og upartisk tekst, som i videst

muligt omfang tog hensyn til alle landegrupperes synspunkter. Teksten skulle ikke betragtes som endelig; tværtimod var man fra forslagsstillernes side åben for ethvert konstruktivt ændringsforslag.

Også den latinamerikanske gruppe havde arbejdet med udarbejdelsen af et selvstændigt resolutionsforslag, der blev fremlagt af Brasilien på et senere tidspunkt i debatten på samtlige latinamerikanske landes vegne. Ved fremlæggelsen gjorde Brasilien udtrykkeligt opmærksom på, at forslaget ikke skulle ses som et forsøg på at finde et kompromis mellem det østlige og det vestlige forslag. Det latinamerikanske forslag var i det væsentlige et politisk dokument, der skulle betragtes som en bekræftelse af Latinamerikas politiske og juridiske traditioner.

De uforpligtede lande bortset fra den latinamerikanske gruppe søgte efter fremlæggelsen af de ovenfor nævnte tre forslag at udarbejde en kompromistekst. På debattens næstsidste dag introducerede Zambia på vegne af en kreds af forslagsstillere, der foruden Zambia bestod af Afghanistan, Algeriet, Cameroun, Ceylon, Cypern, Forenede Arabiske Republik, Ghana, Guyana, Indien, Indonesien, Jordan, Jugoslavien, Kenya, Kuwait, Libanon, Lesotho, Liberia, Libyen, Malaysia, Mali, Mauritien, Marokko, Nepal, Nigeria, Sierra Leone, Singapore, Sudan, Tanzania og Uganda et nyt deklARATIONsforslag. I sin forelæggelsestale fremhævede Zambia, at forslagsstillerne under arbejdet med udkastet havde forsøgt i videst muligt omfang at tage hensyn til de tre tidligere fremlagte forslag.

Ved afslutningen af udvalgets generaldebat den 13. oktober 1970 bemyndigedes formanden til at tage kontakt med de forskellige grupper af forslagsstillere samt de permanente medlemmer af sikkerhedsrådet med henblik på at få etableret en arbejdsgruppe, der på basis af de fire foreliggende forslag skulle forsøge at nå frem til en fælles tekst. Trods en udtalt forhandlingsvilje hos samtlige grupper, lykkedes det ikke at udarbejde en fælles tekst, som kunne forelægges for generalforsamlingen på selve jubilæumsdagen den 24. oktober 1970. Dette skal dog formentlig i første række tilskrives tidnød, idet der næppe kan være tvivl om, at der fra alle sider blev udfoldet seriøse bestræbelser på at føre sagen til en positiv afslutning.